

De toestand der heidensche vrouw, bepaaldelijk op het vasteland van Indië, aan Nederlandsche vrouwen ter behartiging voorgesteld.

<https://hdl.handle.net/1874/355720>

TOESTAND DER HEIDENSCHÉ VROUW,

BEPAADELÍJK OP HET VASTE LAND VAN INDIE,

AAN NEDERLANDSCHE VROUWEN TER
BEHARTIGING VOORGESTELD.

Het zijn Nederlandsche vrouwen, waarvoor dit kleine geschrift bestemd is. Met blijdschap zien wij haar mede, in genootschappen vereenigd, aan den Zendingsarbeid deelnemen, en wij begroeten haar als onze zusters in den Heer. Die broeder- en zuster-naam is van groote beteekenis. Hij duidt de gelijkstelling aan van de vrouw met den man in CHRISTUS' gemeente, de herstelling in den oorspronkelijken rang, dien God haar had gegeven, toen Hij haar schonk aan den man tot eene wederga. In dien rang moest de vrouw hersteld worden; want zij had dien door de zonde verloren; dat heeft CHRISTUS de Heer gedaan, die bij uitnemendheid de verlosser der vrouw geworden is. Ik wenschte er u, mijne zusters! een' levendigen indruk van te geven, hoe hoog gij die weldaad hebt te waarden, en

hoe diep de vrouw te beklagen is, die nog van haar is verstoken. Ik wilde uwe belangstelling verlevendigen in het treurige lot der heidinne, die nog in den toestand verkeert, waarin de zonde de vrouw tegenover den man heeft gebragt. Ik zal u daartoe iets mededeelen van den toestand der heidensche vrouw, bepaaldelijk op het vaste land van Indië. Ik stel u dus het beeld der vrouw voor oogen, in dat groote heidenland, na China het grootste der wereld, waar honderd dertig millioenen menschen wonen, maar waar ook reeds zoo vele zendingen arbeiden, en met den aard en de zeden des volks ons zoo naauwkeurig bekend maakten, dat wij er ook de vrouw in haren heidenschen staat ons juist kunnen voorstellen.

Hoort dan eerst hoe daar de vrouw, wel verre van met den man gelijk gesteld te worden, beschouwd wordt als een wezen van oneindig lageren rang. Zij is, althans bij de meer beschaafden en aanzienlijken, geheel van de zamenleving buitengesloten, en wordt geacht aan geen verstandig gesprek te kunnen deel nemen. Zij mag ook geen onderrigt ontvangen, dat eenigzins haren geest zou kunnen ontwikkelen en zelfs geen lezen leeren. Het is ter naauwernood, en alleen door vervulling van zeer harde voorwaarden, dat zij deelgenoot kan worden van de gelukzaligheid eens volgenden levens. De vader schaamt zich

dan ook reeds, wanneer de moeder geen' zoon, maar eene dochter ter wereld brengt, en terwijl hij zijnen aanverwanten en bekenden toeroept: „Mij is een zoon geboren!” zoo spreekt hij zachtjes: „Ik kreeg een kind,” wanneer dit slechts eene dochter is. Hij kan met de dochter niet anders doen dan haar ten huwelijk geven; maar dit moet hij ook, daar het hem en haar eene schande zoude zijn, wanneer zij ongehuwd bleef. En is het hem nu, door onderscheidene oorzaken, bezwaarlijk zijne dochter zoo uit te huwelijken, als met stand en zeden overeenkomstig is, zoo doodt hij haar. Groot is ook in Indië, even als in China, het getal van meisjes, die reeds terstond na de geboorte door vergift of verworping, en (vreesselijk is het om te zeggen) ook wel door de moeder zelve worden om het leven gebragt.

Wordt zij in het leven gespaard, ach! het is een droevig lot, dat haar wacht. Zoo spoedig mogelijk zoeken de ouders voor haar een' aanstaanden man, de aanzienlijken soms reeds op haar vierde jaar, en met een' knaap, een of twee jaren onder dan zij, wordt zij door de wederzijdsche ouders verloofd. Beide kinderen blijven in de ouderlijke woning totdat op rijper leeftijd hun huwelijk wordt voltrokken; maar sterft de bruidegom reeds als kind, zoo is zijne verloofde daardoor weduwe, en moet dit blijven levenslang. Het meisje heeft dus bij hare hu-

welijksverbindtenis volstrekt geene eigene keuze, en leert ook haren echtgenoot vóór haar huwelijk volstrekt niet kennen, gelijk trouwens ook de zoon, zij hij zelfs volwassen, zoo lang zijne ouders leven, in de keuze zijner bruid geene stem heeft.

Hoe nu een huwelijksleven zijn moet op zoodanige wijze aangevangen, kunt gij reeds vooruit berekenen. Hoort het in bijzonderheden. De vrouw leeft bij de meer beschaafden en aanzienlijken in een afgelegen vertrek van het huis, bepaaldelijk haar toegewezen. Zij verlaat dat, gelijk voor andere bezigheden, zoo ook op het uur van den maaltijd, maar niet om met haren man aan te zitten; neen! om, door haren sluizer bedekt, eerbiedig staande zijne bevelen, zijne wenken af te wachten, en hem spijsze of water aan te brengen. Verlaat zij met hem hare woning, zoo mag zij niet aan zijne zijde gaan, maar moet eenige schreden achter hem volgen. Brengt de man in zijne woning een bezoek in het vrouwenvertrek, zoo zal hij nooit over hogere belangen één woord met haar spreken; hij laat dat alles als aan den ingang, daalt af tot hare laagte, en onderhoudt zich met haar over beuzelingen. Hoe zou hij ook een gesprek met haar voeren kunnen, waartoe eenige kennis of beschaving gevorderd wordt? De arme vrouw bezit die niet. Zij heeft niets mogen leeren. Veel

zelfs van hetgeen bij ons vrouwelijk bedrijf is, wordt van haar niet verlangd. Het weinige, dat er te naaijen is aan de kleederen, mag niet anders geschieden, naar de regels der kaste, dan door hen, die tot de kleedermakers-kaste behooren. Evenzoo is het wasschen aan eene Kaste, dat is, aan een' vasten stand onder het volk opgedragen. De vrouw, zelfs de aanzienlijke, haalt water uit de bron, zorgt voor de toebereiding der spijs, bedient haren man bij den maaltijd, en brengt overigens haren tijd in ledigheid door, terwijl zij in den lageren stand zich bezig houdt met spinnen. Zich op te schikken en met hare versierselen te pronken, niets te denken, zoo lang mogelijk te slapen, ziedaar hare aardsche gelukzaligheid. Hoe zou zij dan haren man kunnen boeijen, hoe, indien hij eenige beschaving heeft, in het zijne deel kunnen nemen? Hij schaamt zich ook in eenig ding naar haren raad te doen, alsof zij schranderder geweest ware dan hij. Een inlandsche hulpzending kwam er voor uit, dat hij eens, reeds nadat hij Christen werd, terwijl hij met een' ander' sprak, hoe in eene moeilijke zaak te handelen, en zijne vrouw uit de keuken hem een voortreffelijken raad gaf, in toorn tegen haar ontbrandde, omdat zij hem in doorzicht overtrof.

Gelukkig nog maar de vrouw, als zij eenen zoon ter wereld brengt en deze haar overleeft.

Alleen toch onder deze twee voorwaarden is het haar mogelijk zalig te worden, dat zij een' man hebbe, en dien eere met volkomene, slaafsche onderwerping, en dat zij een' zoon nalate, die zorgt voor hare plegtige begrafenis.

Dat er nu, bij zulk een' toestand der vrouw, aan geene opvoeding van kinderen te denken valt, behoeft eigenlijk geene vermelding. De vader heeft zoo min als de moeder van ware opvoeding eenig denkbeeld. Maar bovendien kan de moeder althans op hare zonen geen' invloed oefenen. Die leeren reeds zoo vroeg de vrouw verachten, dat knapen zelfs op barschen toon, met bijvoeging van smadelijke woorden, aan hunne moeders bevelen geven, terwijl de man, die er bij tegenwoordig is, dit door zijn stilzwijgen billijkt. Geen wonder. Het kan den knaap ligt nog heugen (want dit gebeurt) dat de vader hem op de knie had genomen, en hem al schertsende, tot tijdverdrijf, allerlei schimpnamen van zijne moeder had leeren uitspreken.

Natuurlijk is het dan ook wel, dat er in den regel tusschen man en vrouw geene eigenlijke liefde bestaat. De vrouw is voor den Hindoo een noodzakelijk huisraad, maar ook niet meer. Is dat huisraad nu niet geheel voor het doel geschikt, zoo ontdoet hij er zich van. Reeds omdat zij twistziek is of verkwistend mag hij, volgens de wet, haar verstooten, en hij doet

het, meermalen, niet slechts omdat zij kinderloos blijft, maar onder het nietige voorwendsel eener ligte krankheid, terwijl zij nooit om eenigerlei reden hem verlaten kan of mag. Wordt zij hem door den dood ontnomen, hij zorgt terstond voor eene plaatsvervangster, zoodat het gebeurt, dat het overgeblevene van het begrafenismaal nog bij de bruiloft kan dienen.

Driewerf gelukkig echter de vrouw, die zoo onbeweend henegaat, boven de achterblijvende weduwe. Van haar verschrikkelijk lot moet ik u opzettelijk spreken. De weduwwrouw is door den dood van haren man niet losgemaakt; zij is en blijft zoo lang zij leeft de zijne. Als zij een tweede huwelijk aangaat, geeft zij zich aan de uiterste versmading prijs. En zij is reeds verachtelijk, omdat zij na den dood van haren man heeft willen blijven leven, en niet te gelijk met zijn lijk zichzelve heeft laten verbranden. Deed zij dit niet, haar leven moet dan althans ten einde toe eene uitdrukking zijn van den diepsten rouw. Zij mag geene versierselen dragen, maar slechts een onaanzienlijk gewaad. Iedere week moet zij gedurende twee volle dagen met het geringste voedsel zich vergenoegen. Nimmer mag zij bij eene huwelijksplegtigheid tegenwoordig zijn; dit zou voor een slecht voorteeken gehouden worden. Ligt is haar echter nog veel treuriger lot aanstaande. Stelt

ouderdom of ziekelijkheid haar buiten staat om te arbeiden, zoo wordt zij ook wel door hare eigene kinderen uit de deur gezet, en kan nu langs de huizen haar brood gaan bedelen, buiten voor de deuren haar nachtverblijf zoeken, en als hare laatste ure gekomen is, op de straat of in het veld den geest geven.

Kan het ons verwonderen, dat vroeger, toen de Engelsche regering dit nog niet belette, menige vrouw, bij het vooruitzigt van zoo veel lijden, bij de hoop op de zaligheid door de priesters met geestdrift haar voorgeschilderd, besloot haren man niet te overleven, en koelbloedig den brandstapel beklom, om er zich naast het lijk van haren echtgenoot neder te leggen? Maar hoe vreesselijk moet niet de toestand zijn, die zelfs bij de jeugdige weduwe den trek naar het leven overwint!

O mijne zusters! voor hoe veel hebt gij te danken! Wat voorregten ontdekt gij reeds, boven de arme heidin u geschonken, wanneer gij slechts op dit leven ziet! Allen geniet gij eene achting, eene waardering, bekleedt gij een' rang en eene plaats in het gezellig verkeer, zooals slecht bij enkele uitzonderingen aan hooggeplaatste vrouwen in Indië te beurte viel. Allen

hebt gij eene geestbeschaving, sommigen van u eene kennis, een geoefend oordeel, waarbij uw omgang ook voor den meer ontwikkelden man aangenaam is en aantrekkelijk. Ook de ongetrouwde onder u staat als zoodanig niet achter, heeft haren werkkring, niet zelden hare gewichtige plaats, waar zij ten rijken zegen strekt. Gij allen, vooral gij, moeders! geniet, misschien in hooge mate, huisselijk geluk. Gij vindt in uwen man, terwijl gij hem gaarne als uw hoofd erkent, echter niet uwen gebieder, maar uwen leidsman en vriend, die al het zijne met u deelt, op wien gij niet slechts leunt, maar die dit wederkeerig doet op u, die u gaarne in zijne belangen inwijdt, opdat uwe deelneming hem verkwikke, en uw raad hem voorlichte. Gij hebt met hem reeds voor de aarde één gemeenschappelijk belang, het belang uwer kinderen. wier ligchaam hij u niet slechts te verzorgen geeft, maar wier geest, bijzonder in hunne eerste levensjaren, gij meest ontwikkelt, wier hart gij vooral, onder den zegen Gods, de eerste goede indrukken zoekt te geven; gij zijt voor de kinderen als moeder niets minder, dikwijls nog meer dan de vader hun is. En die kinderen hangen u aan met opregte liefde, met innige vertrouwelijkheid. Zij hebben soms, ja, minder ontzag voor u dan voor den vader; maar zij naderen u juist daardoor te gemakkelijker, en openen voor

u te eerder het hart en hangen u aan met teedere liefde. Ziet! dat alles hebt gij als vrouw aan het Evangelie te danken. En nu nog het hoogste en heerlijkste: In CHRISTUS is geen man en vrouw; allen zijn in Hem één (Gal. 3: 28.) Het geldt hier slechts mensch, zondaar te zijn om zonder eenig onderscheid geroepen, genoodigd, en zoodra wij komen met open armen ontvangen te worden door den eenigen Redder. Al Zijne schatten staan voor de vrouw evenzeer als voor den man open. En de vrouw, die tot dien rijken Zaligmaker kwam, en door het geloof deel heeft aan het Zijne, gevoelt zich allereerst met den Heer vereenigd, maar ook in Hem met zijne vrienden, gevoelt zich zuster ook van den nitnemendsten broeder. En heeft zij het voorrecht van verbonden te zijn aan een' geloovigen man, die man is met haar, zij is met hem, gelijk PETRUS zegt, mede-erfgenaar der genade des levens (1 Petr. 3: 7), en terwijl zij zamen aan die genade gelijke behoefte gevoelen, zoo bouwen zij ook zamen op denzelfden door God in CHRISTUS gelegden grondslag hunne vrijmoedigheid en hunne hoop, en wandelen zamen als kinderen Gods, als verlost des Heeren, onder de leiding van éénen Geest, op het pad der geboden Gods.

Mijne zusters! als gij nu deze uwe voorregten erkent en waardeert, en er met bewogen hart uwen God voor dankt, dan gedenkt gij tevens

met erbarming en medelijden aan die millioenen van uwe zusters naar het vleesch, die daar in Indië, en in China en in Afrika, en alomme in de heidenwereld zuchten onder de hardste slavernij, vernederd zijn tot gelijkheid aan het dier, en voor den man zijne lasten dragen gelijk de ezel, of zijn' rang en staat ten toon spreiden, gelijk het schoone paard des rijken in ons midden. Maar als gij deernis hebt met die schare, zoo arm aan genot, zoo rijk aan leed, zoo reddeloos ten prooi gegeven aan de zonde, o! dan bidt gij immers ook veel voor haar, niet als ter loops, maar zeer opzettelijk, en bij gedurige herhaling? Dan getroost gij u te gereeder eenigen arbeid voor de zaak der zending. Dan klopt gij telkens aan, al vindt gij ook aan menige deur geen gehoor, om eene gave. Dan spreekt gij anderen van die arme heidin, en haren treurigen staat, waarvan zij misschien weinig weten, en zoekt belangstelling in haar op te wekken.

Geprezen zij God! Gij kunt niet alleen van hare ellende, gij kunt ook van de verlossing spreken, die vele reeds genieten, en die voor meerdere aanbreekt. In datzelfde Indië, waar wij den toestand der vrouw gadesloegen, zijn reeds vele meisjesscholen, ook meisjes-kostscholen en weeshuizen voor meisjes gesticht door vrouwen der zendelingen, door ongehuwde vrou-

wen ook, die met dat doel inzonderheid uit Engeland om des Heeren wil daar heen zijn getogen. Alleen in Bengalen, een gedeelte van het vaste land van Indië, ontvaugen ten minste reeds vijftienhonderd meisjes op zulke kostscholen onderrigt. Kostte het oneindig veel moeite en geduld eenige meisjes tot leerlingen te verkrijgen, hier en daar begint het vooroordeel te wijken, wordt de zegen van dat onderwijs ook voor de vrouw opgemerkt, en zijn er reeds echte discipelinnen van den Heer, uit de Hindoo's verzameld, die door woord en wandel stichten. Zijn deze meisjes uit den laagsten stand der maatschappij, ook ten behoeve van meisjes uit de hoogere kringen der inlandsche bevolking werd voor vier jaren, te *Calcutta*, door een lid van den Raad van Indië eene school gesticht. In weerwil van heftigen tegenstand ging hij onvermoeid voort, en door geduld en menigvuldige opofferingen mogt het hem gelukken om een ruim en fraai schoolgebouw te stichten. Dit staat er nu als eene voortdurende oefenplaats ter bevordering dezer heilvolle onderneming. Na den dood van dezen edelen man hebben de Gouverneur-Generaal van Engelsch Indië en diens echtgenoot de zorg voor het onderhoud dezer school op zich genomen. Er is geen twijfel aan of hierin zal wel op den duur voorzien worden door de Engelsche regering. Op-

merkelijk is het ook, dat verscheidenen, die voorheen afkeerig waren om aan meisjes eenig belangrijk onderwijs te doen geven, haar nu aan huis laten onderwijzen, of beginnen ze naar school te zenden.

Er zijn dan ook in Indië vrouwen zoowel als mannen, die met groote kloekmoedigheid den Heer belijden en ijveren om anderen voor Hem te winnen. Een uitnemend voorbeeld verhaalde de Zendeling LACROIX, in een' zijner laatste brieven aan het Nederlandsche Zendelinggenootschap gerigt. Wij laten zijn verhaal hier volgen. Een zeer aanzienlijk landeigenaar had een' eenigen zoon van 24 jaren, GIJAN ENDRO MOHAN TAGON genoemd. Deze bezocht de school door de Engelsche regering voor de Hindoo's opgerigt, waarop alle godsdienstig onderrigt geweerd en verboden is. De neiging tot onderzoek, die dit jonge mensch bezielde, maakte hem echter begeerig om te weten, wat eigenlijk het Christendom was. Met dat doel begon hij den Bijbel te lezen, en daarna ook andere Christelijke boeken. Dat leidde hem tot ingenomenheid met het Christendom, en deed er hem toe overhellen. Zijne schoone jeugdige echtgenoot BALA was de dochter van eenen Bramiensch en opperpriester. In het huis van hare schoonouders had zij leeren lezen en daarna ook vernomen, hoe zeer haar man ingenomen

was met het Evangelie. Ook zij verlangde den Bijbel te lezen. Hij stond dit toe. Zij las en herlas, en kreeg daarna in handen het werk van BAXTER, Roepstem tot de ongeloovigen. Eenige maanden later verklaarde zij aan haren man hare volle overtuiging omtrent de waarheid en goddelijkheid van het Christendom. Zij wenschte het met hem in het openbaar te belijden. Hij echter kon daartoe, uit vrees voor het verlies van zijn' hoogen rang en uitgebreide voorvaderlijke bezittingen, niet besluiten. BALA liet hem geen rust, zeggende, dat zij zich met hem gelukkiger zou gevoelen in eene kleine hut dan indien zij langer de afgoden diende. Bij GIJAN ENDRO behielden stoffelijke belangen de overhand. Zij daarentegen gaf zulke in het oog loopende blijken van tegenzin in de afgodendienst, en van hooge ingenomenheid met het Evangelie, dat zij zich daardoor den haat en de vervolging van hare betrekkingen berokkende. Ook dit verdroeg zij geduldig. Zij bleef niet slechts getrouw aan hare overtuiging, maar schroomde ook niet alles aan te wenden om de vrouwen in de Zenara (1) op den weg der zaligheid te leiden. Hiermede gedurig onledig, werd zij plotseling door eene hevige ziekte overvallen. Zij stierf, met luider stemme betui-

---

(1) Het afgezonderd verblijf der vrouwen.

gende: „Ik geloof in den Heer JEZUS CHRISTUS, mijn' getrouwen Zaligmaker." Zij konde, wel is waar, niet gedoopt worden met water; maar zij was gedoopt met den Heiligen Geest. Haar echtgenoot, wien zij in geloofsmoed en godsvrucht zoo verre overtrof, konde het nu niet langer uithouden. Hij had zijne vrouw teederlijk bemind, en wenschte nu te doen, wat hij te lang verzuimd had. Vier maanden na haar overlijden beleed hij openlijk den Heer JEZUS CHRISTUS, en werd in het openbaar gedoopt. Hij verzaakte daarbij niet slechts zijn' hoogstaanzienlijken stand, maar gaf ook het uitzigt op om eigendommen te verkrijgen, die ten minste zes maal honderdduizend ropijen waarde hadden (1). Sinds dien tijd is hij standvastig in het geloof, en ijverig om onder zijne verblinde landgenooten eene Christelijke beschaving te bevorderen.

Intusschen zijn de pogingen der edele BALA om de vrouwen in de Zenara van haren schoonvader te bekeeren, niet vergeefs geweest. Eene jonge Bramiensche vrouw, MOLESTORI DEBI genaamd, en tot dezelfde familie behoorende, is voor korten tijd er voor uitgekomen, dat zij het Christendom wilde omhelzen, en dien ten gevolge gedoopt. Br. LACROIX getuigt: „Ik

---

(1) Een ropij bedraagt f 1,15.

sprak haar aan den ochtend van den dag, waarop zij den doop ontving, en was over hare gemoedsgesteldheid zeer tevreden. Door BALA was MOLESTORI in het lezen en de eerste beginselen van de waarheden des heils onderwezen. Hoewel zij slechts twee en twintig jaar was, vergat zij de lessen en vermaningen van hare ontslapene vrome vriendin niet. Zij ging voort om zich te oefenen in de lezing des Bijbels. Toen men haar, als verdacht van neiging tot het Christendom, naar Benares verzond, deed zij moeite, om de taal van Nagri, te Benares in gebruik, te leeren, ten einde in die taal den Bijbel te kunnen lezen, daar men haar den Bijbel, dien zij vroeger gebruikte, ontnomen had. Op deze wijze zette zij hare oefeningen in de godsdienst voort, zonder dat hare betrekkingen, die zich nu en dan in Benares ophielden, dit vermoedden, daar deze niet bekend waren met de aldaar in gebruik zijnde Nagri-taal. Later keerde zij naar Calcutta terug, meer dan immer overtuigd van de waarheid en goddelijkheid des Evangelies. Niet lang daarna vond zij gelegenheid om hare heidensche betrekkingen te ontvlugten, en in huis te komen bij haren neef, die tot CHRISTUS bekeerd was. Deze zoowel als zijne gade namen haar vol Christelijke liefde op. Hare heidensche bloedverwanten lieten niets onbeproofd om haar tot hare oude godsdienst

terug te brengen, Men zocht dit te doen door het aanbod van rijke giften. Zij liet hun weten: „Ik zoek het behoud mijner ziel; geen geld kan mij dit verzekeren.” Ook verraad en geweld werd door die heidensche bloedverwanten beproefd. Zij gaf ten antwoord: „Gij kunt mijn ligchaam dooden, maar niet mijne ziel.” Gelukkig werden zij door den invloed van de regering genoodzaakt die pogingen te staken. Op den 11^{den} November 1852 ontving zij den heiligen doop, in de tegenwoordigheid eener groote menigte belangstellenden, waaronder zich mede inboorlingen bevonden. Men zegt, dat er onder de vrouwelijke leden van die hoogaanzienlijke en rijke familie eenige gevonden worden, die het voorbeeld dezer edele vrouw wenschen na te volgen.

Zoo breekt dan ook voor de diep ellendige Indische vrouw de dag van hare verlossing aan, en wij mogen hopen, dat er eens, wie weet hoe spoedig? in dat heidenland velen zullen zijn, die allereerst voor hare redding van het verderf maar ook voor de opheffing van haar allerdroevigst lot op aarde CHRISTUS den Heer zullen danken. Dankt ook de Christelijke vrouw in Nederland voor al de voorregten, die zij door CHRISTUS den Heer geniet boven de arme heidinne? Moge ook de lezing van dit boekje haar tot danken, tot vurig danken leiden! En

dan blijve ook, als dankbetoon, de toeleg niet achter, om in vollen nadruk eene verlostte, eene door CHRISTUS vrijgemaakte, eene dochter des Allerhoogsten te zijn, eene Christelijke huisvrouw, eene Christelijke moeder. En als aan de heidenen gedacht wordt bij het ernstig gebed, dat Gods koningrijk kome, dan worde de arme heidensche vrouw, ook in Nederlandsch Oost-Indië, niet vergeten!
